

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίαι δρ. 10.—	Ἔτησίαι φρ. 20. 12.50
Ἑξάμηνος 5,50	Ἑξάμηνος 6,50
Τριμήνιος 3.—	Τριμήνιος 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.	
Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 17 Φεβρουαρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25
Φύλλα προηγουμένων ἔτων, Α' καὶ Β' κεφάλαιον τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 35
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 12

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον, τὸ φύλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τιμῆται λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τόσον τιμῶνται ἀπὸ σήμερον καὶ τὰ προηγουμένα φύλλα τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ ἐπίσης ἠδὲξήθη, ἄχι εἰς τὸ διπλάσιον. — ὅπως ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν περιστάσεων, — ἀλλὰ ἄλλοιον μόνον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ εἰσφοραὶ διὰ τὴν Ἐπαρκειαν θὰ ἐξακολουθήσουσι μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν. Ἐγενε δηλαδή διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: ἔτησίαι δρ. 10, ἑξάμ. 5,50, τρίμ. 3.— Καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: ἔτησίαι φρ. 20, ἑξάμ. 6,50, τρίμ. 3,50.

Οἱ πληρώσαντες ὅθεν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν καὶ τὸ ὑπόλοιπον. [Ἴδε καὶ Δήλωσιν προηγουμένου φύλλου, σελ. 91.]

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

«Ὁ λόρδος Γκλήναρθαν προσπάθησε τότε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ὅτι μπορούσε νὰ ξέρῃ γιὰ τὸν πλοίαρχο Γράντ. Ὁ Ἄυρτων δὲν θέλησε νὰ μιλήσῃ. Ὁ λόρδος Γκλήναρθαν τοῦ εἶπε, ὅτι σίμα θὰ ἐφθάναν στὴν πρώτη σκάλα, θὰ τὸν παρέδιδε εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἐξουσίαν. Ὁ Ἄυρτων μιλιᾷ. «Ὁ Δοὐγκαν ξαναπῆρε τὸν δρόμο τοῦ 37ου παραλλήλου. Τότε ἡ λαϊκὴ Γκλήναρθαν ἐδοκίμασε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ κακούργου. Πραγματικῶς, αὐτὴ τὸν κατάφερε νὰ μιλήσῃ. Κι' ὁ Ἄυρτων ἐπρότεινε στὸν λόρδο Γκλήναρθαν νὰ πῇ ὅσα ἔξερε, ἀλλὰ, εἰς ἀντάλλαγμα, ἀντὶ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸν ἀπαρτήσῃ εἰς κανένα νησί τοῦ Βίρτζιν-

κῶ. Κι' ὁ λόρδος, θέλωντας νὰ μάθῃ μὲ κάθε θυσία γιὰ τὸν Γράντ, δέχθηκε τὴν πρότασιν.

«Ὁ Ἄυρτων διηγήθηκε ἔτσι ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν ἔξερε τίποτε ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ ὁ πλοίαρχος Γράντ τὸν ἐβγαλε εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ὁ λόρδος ὁμως ἐκράτησε τὸν λόγον τοῦ. Ὁ Δοὐγκαν ἐξακολούθησε τὸν δρόμον τοῦ καὶ ἐφθάσε εἰς τὴν νῆσον Θαβίρ. Ἐκεῖ θάρσαν μόνον τὸν Ἄυρτων ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ ἀληθινὸ θαῦμα, ξαναβρῆκαν τὸν πλοίαρχο Γράντ καὶ τοὺς δύο ἀνθρώπους του, ἀκριδῶς ἐπάνω εἰς τὸν 37° παραλλήλῳ. Ὁ κακούργος θὰ τοὺς ἀντικαθίστοῦσε τώρα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησον καὶ νὰ τὰ λόγια ποῦ τοῦ εἶπε ὁ λόρδος Γκλήναρθαν, τὴ στιγμὴν ποῦ ἄφινε τὴ θαλαμηγὸν τοῦ:

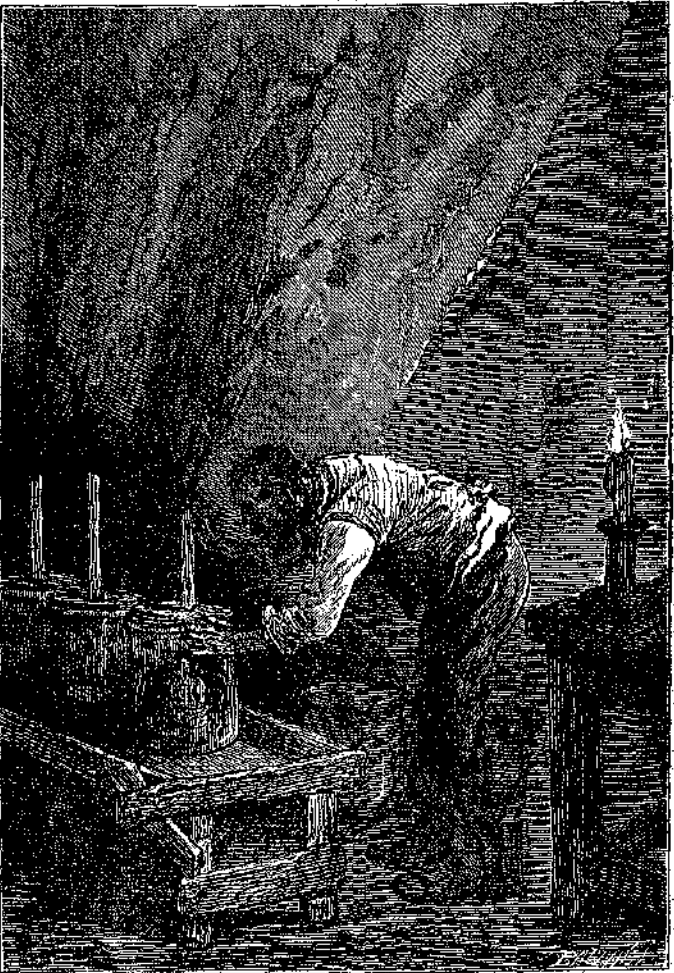
«— Ἐδῶ, Ἄυρτων, μακριὰ ἀπὸ κάθε γῆ, δὲν ἔχῃς καμμιά ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ὁμοίους σου. Δὲν θὰ μπόρῃς νὰ φύγῃς ποτὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί, ὅπου σφίνω. Θὰ εἶσαι μόνος, κἀτὼ ἀπ' τὸ μάτι ἐνὸς Θεοῦ, ποῦ διαβάλλει εἰς τὰ βαθύτερα τῶν καρδιῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι καὶ χαμένος, ὡς τὸν πλοίαρχο Γράντ, ἀφοῦ μερικοὶ ἄνθρωποι θὰ ξέρουσι πάντα ποῦ βρίσκεσαι. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοί, ὅσο καὶ ἂν δὲν σοῦ ἀξίλῃ, θὰ σὲ θυμῶνται. Ἄυρτων, ξέρω ποῦ θὰ εἶσαι καὶ ξέρω ποῦ θὰ σὲ

βρῶ, ὅταν θελήσω. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ!»

«Κι' ὁ Δοὐγκαν ξεκίνησε πάλι καὶ σὲ λίγο χάθηκε.

«Αὐτὰ ἐγενήσαν τῆς 18 Μαρτίου 1855(*)».

(*) Τὰ γεγονότα ποῦ συναψίσθησαν ἐδῶ, εἶνε ἀπὸ ἕν ἄλλο μυθιστόρημα, ποῦ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θὰ τὸ ἔχουν βέβαια διαβρῆ, μὲ τὸν τίτλον «Τὰ παιδιὰ τοῦ πλοίαρχο Γράντ». Αὐτοὶ θὰ παρατήρησαν, ὅπως θὰ παρατηρήσουσι καὶ παρακάτω, κάποια ἀσυμφωνία εἰς τὰς χρονολογίας: ἀλλὰ παρακάτω ἐπίσης θὰ ἐνοήσουσι, γιὰ τὴν ἀληθινὴν χρονολογίαν, δὲν μπορούσε νὰ δοθῆν ἐξ ἀρχῆς. — Σ. τ. Σ.

«Ὁ Κύριος Σαίτ ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ τὴν ηλεκτρονικὴν στήλην».

«Ο Αύριων ήταν μονάχος, αλλά ούτε όπλα του έλειπαν, ούτε εργαλεία, ούτε τρόφιμα. Στη διάθεσι του κακούργου ήταν και το σπιτάκι, που είχε φτιάσει εκεί ο τίμιος πλοίαρχος Γράντ. Δεν είχε παρά να ζήσει πια ήσυχος και να εξαγισθῆ ἀπο τα κακούργημάτα του.

«Ναί, κύριοι, μετάνιωσα, αίσχύνθηκα για όσα είχε πράξῃ κι έγεινε πολύ δυστυχής! Έσυλλογιζέτο, ότι αν ξαναγύριζαν καιμιά φορά να τον πάρουν, έπρεπε να γίνει άξιος να ζῆ πάλι με ανθρώπους. Πόσο υπέφερε ο άθλιος! Πόσο εργάστηκε για να ξεγυλιώσει και να παρηγοριστεί με την εργασία! Και πόσο προσευχόθηκε, για να ξαναγεννηθῆ με την προσυχῆ!

«Δυό χρόνια, τρία χρόνια, έζησε έτσι. Αλλά η ερημία, η μοναξιά, άρχισε να τον καταβάλλῃ. Δεν ήξερε πότε θα έτελειωνε η ποιηῆ του, πότε θα γύριζαν να τον ελευθερώσουν, κι άλλο δεν έκανε παρά να κυττάζῃ την θάλασσα, για να ιδῆ από μακριά το πλοιο τῆς σωτηρίας!.. Υπέφερε όσο κανένας άνθρωπος στον κόσμο.

«Α, τί σκληρό που εἶνε η μοναξιά, για κείνον που έχει βάρη στη συνείδησι του!.. «Σιγά - σιγά άρχισε να γίνεται άγριος. Λίγο-λίγο έπερτε στη κτηνωδία... Πότε έπαψε πια να εἶνε άνθρωπος; Υστερ' από τέσσερα, από πέντε, από έξη χρόνια μοναξιάς; Δεν θάξερε να σῶς πῆ. Το θέβαις εἶνε, ότι κατάντησε με τον καιρό άγχιάνθρωπος, κτήνος, όπως τον βρήκατε, όταν ήλθατε στο νησί.

«Δεν έχω ανάγκη να σῶς πῶ, κύριοι, ότι αυτός ο Αύριων ἢ Μπέν Γζούς, δεν εἶνε άλλος παρά ἐγὼ που σῶς μιλω!»

«Αμα ετελείωσε αὐτῆ ἡ διήγησις, ο Κύρος Σμιθ κι οί σύντροφοί του πετάχθηκαν όρθοί. Αδύνατο να πῆ κανείς πόσο ήταν συγκινημένοι από την μεγάλη εκείνη ανθρώπινη δυστυχία, που είχε άπλωθῆ ξεσκεπαστῆ μπροστά τους!

— Αύριων, εἶπε τότε ο Κύρος Σμιθ τὰ ἐγκλήματά σου ήταν μεγάλα, ο Θεός όμως θα βροίχη τώρα ότι τα ξεπλήρωσες άρκατά. Το έδειξε, αφού σε άξιωσε να ξαναβρεθῆς με όμοίους σου. Αύριων, εἶσαι συχωρημένος! Και τώρα, θέλεις να γίνης σύντροφός μας;

Ο Αύριων όπισθοχώρησε.

— Να τὸ χέρι μου! εἶπε ο μηχανικός.

Ο Αύριων ώρμησε τότε στο χέρι εκείνο που τὸ εἶναινο, τὸ έπιασε και τὸ έβρεξε με τὰ δάκρυά του.

— Θέλεις να ζήσης μαζί μας; τὸν ξαναρώτησε ο Κύρος Σμιθ.

— Κύριε Σμιθ, άρσισε με ακόμη λίγο καιρό, άποκρίθηκε ο Αύριων, άρσισε με μόνο στο σπιτάκι εκείνο τῆς στάνης.

— Όπως θέλεις, Αύριων! εἶπε ο μηχανικός.

Ο Αύριων ετοιμάζετο πια ναποσυρθῆ, όταν ο Κύρος Σμιθ τὸν έκαμε κι άλλῃ ερώτησι:

— Μά, φίλε μου, αφού εἶχες σκοπό να ζήσης μονάχος σου, γιατί έφριξες στη θάλασσα εκείνο τὸ χαρτί μεσ' στη μποτίλια, που τὸ βρήκαμε κι ήλθαμε να σε πάρουμε;

— Εγώ; έκαμε ο Αύριων με άπορία τί χαρτί;

Ο Κύρος Σμιθ τὸν εἰήτησε ποιο χαρτί έννοούσε.

Ο Αύριων έφερε τὸ χέρι του στο μέτωπό του, σαν ναθελε να θυμηθῆ. Έπειτα εἶπε:

— Εγὼ δεν έφριξα τέτοιο πράγμα στη θάλασσα!

— Ποτά; ερώναξες ο Πέγκροφ.

— Ποτέ!

Κι ο Αύριων ύποκλήθηκε, πήγε ως την πόρτα και βγήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Συνομιλία. — Κύρος Σμιθ και Γεδεών Σπίλεττ. — Μία ιδέα τὸν μηχανικό. — Ο ήλεκτρικός τηλεγραφος. — Τα σύματα. — Η στήλη. — Το αλφάβητο. — Καλοκαίρι. — Εθνημορία τῆς άπορίας. — Φωτογραφία. Δυό χρόνια στη νήσο Αδελφιν.

— Τὸν δυστυχισμένο! εἶπε ο Χάρμπερτ, που έτρεξε ως την ξυπόρτα και ξαναγύρισε, αφού εἶδε τὸν Αύριων να μπαίνει στον άνελκυστήρα και να χάνεται στο σκοτάδι.

— Οχι γυρίσει, εἶπε ο μηχανικός.

— Μά δεν μου λέτε, κύριε Σμιθ, ερώναξες τότε ο Πέγκροφ, τί σημαίνει αὐτό; Ο Αύριων, λέει, δεν έφριξε τη μποτίλια εκείνη στη θάλασσα; Ποιός τὸν έφριξε λοιπόν; Εγώ;

— Αὐτός θα τὸν έφριξε, άποκρίθηκε ο Νάβ: μά ο κακόμοιρος δεν τὸ θυμάται.

— Ίσως, εἶπε ο Χάρμπερτ στη θέση που βρίσκονταν, θα τὸκανε άσυνειδήτως, χωρίς να τὸ καταλάβῃ.

— Μόνον εἶσι εἰρηγεῖται, φίλοι μου, άποκρίθηκε ζωηρά ο Κύρος Σμιθ: Και τώρα που ξερουμε την ιστορία του, βλέπουμε ότι ο Αύριων αὐτός μπορούσε πράγματι να προσδιορίσῃ με άκριβεια τη θέση τῆς νήσου Θαδὼρ.

— Ναί, εἶπε πάλι ο Πέγκροφ: μά αν δεν ήταν έντελὼς κτήνος τὸν καιρό που έγραψε εκείνο τὸ χαρτί, θάχουν περάσει ολόκληρα χρόνια από τότε που τῶρριξε στη θάλασσα πῶς λοιπόν δεν έπαθε από την ύγρασία;

— Αὐτὸ μάς δείχνει, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, ότι ο Αύριων άποκτηνώθηκε, έχασε τα λογικά του πολύ άργότερα άπ' όσο νομίζει.

— Εἶσι θά εἶνε, υπέλαθε ο Πέγκροφ: άλλουώτικα τὸ πράγμα ήταν άνεξήγητο.

— Άνεξήγητο, αλήθεια, άποκρίθηκε ο μηχανικός, που εραίνετο σα να μην ήθελε να εξακολουθῆσῃ αὐτῆ ἡ ὀμιλία.

— Να μάς εἶπε όμως τάχα την αλήθεια αὐτός ο Αύριων; ρώτησε ο ναύτης.

— Ναί, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ. Η ιστορία που μάς εἶπε, εἶνε ἀπ' άκρη ἔ

άκρη αλήθινή. Θυμάμαι πολύ καλά, ότι η έφημερίδες έγραψαν τότε για τὸ ταξείδι τὸν λόρδου Γκλήνραδαν και τὸ αποτέλεσμα που εἶχε.

— Ο Αύριων μάς εἶπε την αλήθεια, έπρόσθεσε ο Κύρος Σμιθ, μην άμφισβάλῃς, Πέγκροφ. Γιατί ήταν τόσο σκληρῆ γι' αὐτόν! Πάντα λέει κανείς την αλήθεια, όταν κατηγορῆ εἶσι τὸνεαυτὸ του!

Τὴν άλλῃ μέρα, — 21 Δεκεμβρίου, — οί άποικοι άνέβηκαν στην Τερψιθέα, αλλά δεν βρήκαν εκεί τὸν Αύριων. Φαίνεται, ότι τὴν ίδια νύκτα εἶχε πῆ στη στάνη κι οί άποικοι έκριναν καλὸ να μη τὸν ένοχλήσουν με τήνπαρουσία τους.

Ο Χάρμπερτ, ο Πέγκροφ κι ο Νάβ έπιασαν τότε την συνειθισμένη εργασία. Ο Κύρος Σμιθ κι ο Γεδεών Σπίλεττ πῆγαν κι αὐτοί να εργασθοῦν μαζί στα Καμίνια.

— Εἶρεῖς, αγαπητέ μου Σμιθ, εἶπε ο δημοσιογράφος στον μηχανικό, ἄμα έμειναν μόνον, ότι η εἰρηγήσις που έδωσες χθές δεν μ' έπεισε καθόλου; Πῶς να παραδεχθῶ ότι ο δυστυχῆς εκείνος έγραψε τὸ σημείωμα και τῶρριξε στη θάλασσα, χωρίς να τὸ θυμάται καθόλου;

— Τότε δεν θα τῶρριξε αὐτός.

— Πιστεύεις λοιπόν ακόμη;...

— Δεν πιστεύω τίποτε, δεν ξέρω τίποτε! άπεκρίθηκε ζωηρά ο Κύρος Σμιθ. Αποῦμαι να βάζω και τὸ περιστατικό αὐτὸ μαζί μ' εκείνα που δεν μπόρεσα να εἰρηγήσω ὡς σήμερα!

— Αλήθεια, Κύρε, εἶπε ο Γεδεών Σπίλεττ, αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε άνεξήγητα. Η σωτηρία σου... τὸ κειώτιο που βρήκαμε στην άμμουδιά... η περιπέτεις τὸν Τοπ... αὐτῆ ἡ μποτίλια τώρα... Μα δεν θα λύσωμε ποτέ αὐτὰ τὰ αίνιγματα;

— Ίσως! άποκρίθηκε ο μηχανικός: αν εἰςερευνησωμε ποτέ αὐτὸ τὸ νησί ὡς τὰ σπλάγγα του!

— Η τύχη μπορεί να μάς δώσῃ, κάποτε τὸ κλειδί τὸν μυστηρίου...

— Η τύχη!... Εγὼ, Σπίλεττ, δεν πιστεύω τύχη, όπως δεν πιστεύω και μυστήρια ἔς αὐτόν τὸν κόσμο. Όλα αὐτὰ τάνεξήγητα που συμβαίνουν εἰδώ, έχουν κάποια αίτια. Κι αὐτῆ τὴν αίτια θα τὴν ανακαλύψω!

— Εἰρησσε κι ο Γενάρης. Αρχισε τὸ έτος 1867. Η εργασίας τὸν θέρους γίνονταν με σπουδή. Ο Αύριων εἶχεν εἰγκατασταθῆ στο σπιτάκι τῆς στάνης.

Παιδεύονταν με τὸ μεγάλο κοπάδι που τὸν εἶχαν εμπιστευθῆ κι εἰλυτῶνε τὸς συντρόφους του από τὸν κόπο να πηγαίνουν στη στάνη κάθε δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες: για να μην άφίνοντο όμως τὸν Αύριων πολὺν καιρό μονάχο, συχνά τὸν έκαναν εκεί τὴν έπισκεψῆ.

— Εἶσεται συνέχισι

ΝΕΡΕΔΑΗΝΙΚΗ ΝΕΖΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ* (ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

ΦΙΛΟΣ. Έπειτα από τόσαις ὀμιλίαις, εἰςχασες κυττάζοντας κατὰ τὸΜοριά.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Αλλά πρέπει να εἰςχασες και σύ, γιατί δεν μου ὀμιλοῦσες παντελῶς; εἶνε πιθανὸ να εστοχαζόμεσθε τὰ ἴδια πράγματα και εἰ δύο ἡμπορεῖ να επέρασαν τρεῖς ὥραις αφού ο ήλιος έμειουράνησε, θέλουν ακόμη τέσσαρες ἡμι να θολώσουν τὰ νερά, και αν θέλης, ἡμπορούμε να καθίσουμε εἰς τούτη τὴν πέτρα και να ξαναρχινήσουμε.

ΦΙΛ. Ας καθίσουμε γλυκειά η μυρωδιά τὸν πελάγου, γλυκὸς ὁ αέρας, και ο οὐρανὸς άτυγνέριστος.

ΠΟΙΗΤ. Τὸ πέλαγο εἶνε ὄλο στρωτό, και ο αέρας λεπτότατος, και ὁποῖος ήθελε να κινήσῃ τὸν Μοριά, δεν ἡμπορούσε να κάμῃ ταξείδι χωρίς να δουλέψουν ακατάπαυτα τὰ κουπιά.

ΦΙΛ. Τί σοῦ ἀρέσει περισσότερο ἡ ήσυχία τῆς θάλασσας ἢ ἡ ταραγή;

ΠΟΙΗΤ. Να σοῦ πῶ τὴν αλήθεια, μου ἀρέσει πάντα ἡ γαλήνη, που ἀπλάινεται καθαρώτατῃ τὴν εθεωροῦσα σαν τὴν εικόνα τὸν ἀνθρώπου, ὁπου ἄσομακρένει από τὰς άησυχιας τὸν κόσμο και με εἰλικρίνεια φανερώνει ὅσα εχει μέσα του. Αλλ' αφού επέρασαν τὰ καθήκοντά μας για να πάνε ἔς τὸ Μεσολόγγι, μ' ἀρέσει περισσότερο ἡ ταρχηῆ εραίνοντο δυό-δυο, τρία-τρία, και εἰζανοιγες λευκά τὸ καθαριετα από τὰ φουσκαμμένα πανιά, λευκά από τὸς διασκορπισμένους: άφρους τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα με μία βουή, ὁπου λές και ήταν χαράς, αναγάλλιαζαν εἰς τὸ πέλαγο τὸν Ἰονίου, και εἰςουτρίβονταν εἰς τὸ γιαλὸ τῆς Ζακύνθου.

ΦΙΛ. Τὸ θυμοῦμαι καλά και τόσος ήταν ο κόπος, και εἶση ἡ ανακάτωση τὸν πελάγου, ὁπου σε επαραμύριετα, για να αποφεύγομε τὸ ράντισμα, ὁπου άποπάνου μας σταλοβολοῦσε ἡ θάλασσα.

ΠΟΙΗΤ. Φαίνεται ότι ἐκεῖ πέρα, οί δικοί μας δεν έχουν τόση δυσκολία να βρέχωνται με τὸ αἰμά τους, ὅσην εχουμε εμεῖς να νοτισθοῦμε από ὀλίγες σταλγματῆαις θαλασσινῆαις.

ΦΙΛ. Ετοιμάζεσαι πάλι να ξανακυττάζης κατὰ τὸ Μοριά, και να ξανασωπάσης... άγκαλά ἐγὼ έχω τὸν τρόπο που να σε κάνω να ὀμιλῆς ὁπότε θέλω.

ΠΟΙΗΤ. Εκατάλαβα, θέλεις να ὀμιλήσουμε για τὴ γλῶσσα ἡγαρις έχω άλλο στο νοῦ μου, πάρε; Έλευθερία και Γλῶσσα; Εκείνη άρχισε να πατῆ τὰ κεφάλια τὰ τούρκικα, τούτη θέλει πῆσει ὀγλήγορα τὰ σοφολογιωτατίστικα και έπειτα, άγκαλιασμέναις και οί δύο, θέλει προχωρήσουν εἰς τὸ δρόμὸ τῆς δόξης.

ΦΙΛ. Ετοιμάζεσαι πάλι να ξανακυττάζης κατὰ τὸ Μοριά, και να ξανασωπάσης... άγκαλά ἐγὼ έχω τὸν τρόπο που να σε κάνω να ὀμιλῆς ὁπότε θέλω.

(*) Περί Διονυσίου Σολωμοῦ και τὸν «Διάλογον» του, ἴδε διάλογον τὸν 1917, σελ. 80.

ξας, χωρίς ποτε να γυρίσουν ὀπίσω, αν κανένας Σοφολογιώτατος κρώξῃ, ἡ κανένας Τούρκος βασιλεῖ, γιατί για με εἶναι ὁμοῖοι και οί δύο.

ΦΙΛ. Βέβαια, εἶναι ἔχθροί μας και οί δύο με κάνεις να θυμηθῶ τὰ λόγια τὸν Λόκι: Η γλῶσσα εἶναι ἕνα μεγάλο ποτάμι, εἰς τὸ ὁποῖον εχουν άναποκρίση τὰ ὅσα γυφρίζεῖ ὁ ἀνθρωπος, και ὁποῖος δεν τὴν μεταχειρίζεται καθὼς πρέπει, κάνει ὅτι τὸν βολεῖσῃ, για να κέρσῃ ἢ να εμποδίσῃ τὸς δρόμους, με τὸ μέσον τῶν ὁποῖων τρέχει ἡ πολυμάθεια. Ὅποιος κάνει λοιπόν αὐτὸ με άπόραση θεληματική, πρέπει οί άλλοι να τὸν στοχαζωνται εχθρὸν τῆς αλήθειας και τῆς πολυμάθειας.

ΠΟΙΗΤ. Τί λές; ὡς πότε θα πηγαίνῃ εἰςπρος αὐτῆ ἡ ὑπόθεση; ἕνας λαὸς από τὸ ἕνα μέρος να ὀμιλῆ ἔς ἕναν τρόπο, ὀλίγοι ἀνθρωποι από τὸ άλλὸ να κάμουν τὸν λαὸν να ὀμιλῆ μίαν γλῶσσαν δικήν τους!

ΦΙΛ. Για κάποιον καιρό ἡ ὑπόθεση θέλει ακολουθῆσῃ ἡ αλήθεια εἶναι καλῆ Θεῶ, αλλά τὰ πάθη τὸν ἀνθρώπου συγχότατα τὴν νομίζου εχθρήν. Κάποιοι γυφρίζου τὴν αλήθεια, άλλ' έπειδῆ γράφοντες εἰς ἐκείνον τὸν τρόπον τὸν σκοτεινόν, άποχτήσαν κάποια εφημεροφίας, τὸν ακολουθοῦν και ὡς εἶναι σφαλέρος.

ΠΟΙΗΤ. Λοιπόν εἶναι άξιοπαρόμοιοι με τὸς ἀνθρώπους, οί ὁποῖοι για να ζήσουν, πουλοῦν φαρμάκι.

ΦΙΛ. Περιγράφῃ τὸν εργαστήν εἰνός ἀπ' αὐτοῦς ο Σέκισκινρ εἰςαίρετα, και θέλω να σοῦ ξαναθυμίσω τὰ λόγια του, γιατί, τῆ αλήθεια, μου ξαναθυμοῦν τὸν τρόπον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γραμμένα τὰ βιβλία τῶν Σοφολογιώτατων. — Εκρέμονταν από τὸ πατερό τὸν φτωχότατου εργαστηροῦ μία ξεροχειλῶνα, ἕνας κροκόδειλος άχρωμένον, και άλλα δερμάτια άσχημῶν ψαριῶν ήταν τριγύρου πολλά συρτάρια άδειανά με εἰρηγραφῆς, άγγεῖα από χοντρόπηλο πράσινο, ήταν φούσκαις, ήταν βρωμόχορτα παλιωμένα, κακομοιραζόμενα δερμάτια βούρλα, και ἄλλα κομμάτια από διαφόρων λογίων ιατρικῆ, άρτα σπαρμένα εἰδώ κ' ἐκεῖ, για να προσκαλέσουν τὸν άγοραστή.

ΠΟΙΗΤ. Βλέπω από μακριά ἕναν Σοφολογιώτατον εἰπιθυμῶ για τὴν ήσυχία μου και για τὴ δική σου, και για τὴ δική του, να μην εἰσθῃ κοντὰ μας.

ΦΙΛ. Τὸ εἰπιθυμῶ πολὺ εἰςουθυμῶνεις παρα πολὺ.

ΠΟΙΗΤ. Θυμῶν γιατί εἶμαι στενεμένος να ξαναπαῶ τὰ πράγματα, ὁπου εἶπαν τόσαις φοραῖς τὰ άλλα ἔθνη, και δίχως ὀφέλεια να τὰ ξαναπαῶ. Οί Γάλλοι εἰλαδαν φιλονεικία για τὴ γλῶσσα, και ετελείωσε εἰς τὴν εποχῆ τὸν Δαλαμῆρτῆ τὴν εἰλαδαν οί Γερμανοί, και ο Ὅπις εἰδωσε τὸ παράδειγμα τῆς αλή-

θειας τὴν. Εἰλαδαν οί Ἴταλοί, και με τόσο κείτηρα, ὁπου μήτε τὸ παράδειγμα τὸν Ὑψηλοτάτου Ποιητῆ εἶχε εἰσθῆ για τότε να τὸς καταπεισῃ. Πύχασαν τέλος πάντων, γράφοντας τὴ γλῶσσα τὸν λαὸν τους, τὰ σοφὰ ἔθνη.....

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

[Με μεγάλη τῆς χαρῆς, ἡ «Διάπλασις» δημοσεῖται σήμερα ἕνα καινούριο ποιῆμα τὸν σεβαστοῦ τῆς φίλου και καλοῦ τῆς συνεργάτου κ. Δ. Γρ. Κ. Ταρχικῆ αὐτὰ εἶνε ποιήνωτα. Κάτω από τὸςα χαριτωμένα παιδικὰ ποιήματα τῆς «Διαπλάσις» δεν εραίνθησαν κατὰ καιρούς. Πρὸ σαρῆνα σκαδὸν εἶναι, κάτω από τὴν περιφήμη εἰκὴν «Ἐρῆ με τὸ καλῆμεν» πρὸ εἰκοσι εἶναι, κάτω από τὸν άθανάτου εἰκόνου εἶναι Κισσὸ τὸν «Ἐλῆνα». Καί ἴδου τα σήμερα πάλι, κάτω από τὸν «Ποιητῆ». Καί αὐτοί, ὀφισμένως, ὡς γίνῃ περιφήμος. ὅποις: κάθε τι που φέρει τὴν μαγική σφραγίδα Δ. Γρ. Κ. Εἶνε ἕνας φραϊστάτος διάλογος μεταῦ μίας γυμνοφυλλῆς συκῆς και εἰνός Κοκκινολαίμη. Ὁ Κοκκινολαίμη εἰδώ εἰσωβόλιζῃ τὸν ποιητήν. — Σ.τ.Δ.]

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πέσαν τὰ φύλλα τῆς συκῆς, και κάτω από τὸ χῶμα τῆς τὰ ξεσῆμοῖς ο Θρακικῆς, και τὰ σαρόνις ακόμη.

Και τώρα, μεσ στον κρύο χαμῶ, σε κάμπο χερσομένο, στολόνα ξεκλαρο κορμό, γυμνὸ και στακτωμένο.

Ξάφνου, μιὰ κόκκινη γραμμῆ ἀπάνω τῆς κορῆς, και τὸν χειμῶνα ἡ άκμῆ κελαϊδιστῆ τῆς κορῆς!

— Ψόφια εἶσαι ἡ σοφολογῆς: γράψεσαι και σωπίσεις; τὴν Ἄνοιξῆ δεν μολογῆς: ὅτι και σύ προσμένεις;

Με τὰ φτερά του τὴν κωπῆ, πῶς εἶ, χερσοθάλας, με τὴν μοτίσσα τὴν τοιμπῆ, και ἡ γρηῆ ἔπυγαί.

— Κοκκινολαίμη εἰσεῖνέ, που μου τοιμπῆς τῆ εἰσῆ! μά δεν κρυώνεις, χριστιανέ; πουλί εἶσαι ἡ βατράχι;

«Και σύ, σαν ὄλα τὰ πουλιά, δεν βροίσεις καιμιά κρύπα, μόν' τραγουδῆς τὴν παγαλιά! Επερότανέ μου... εἶπα!»

— Εἰσεῖλασε και σένα, γρηῆ, τὸ φλόγαρο εἰσδονάκι, τὸ ἄνθος με τὴ μυρωδιά, και τὸ γλυκὸ δρόσιν...

Μά τότες τί δεν άγαπῆ και τί δεν τραγουδιεῖται; κι ο σκούληκος λαμποκομῆ κ' ἡ πέτρα λές πῶς οσιεῖται,

«Και βοίσεις κείνον που ποιεῖ για τὴ ζωῆ που εἰσῆθη, για τὴ σφυσμένη τῆ φωνῆ, για τὸ ἄνθος που εἰσεῖσῆθη! »

«Εγὼ δοξομνηγητῆς δεν εἶμαι και με φράνει να εἰσω που εἶμαι ποιητῆς κ' οί άλλοι τσαρλατάνοι!»

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

—Καλάντέ! Έκαμε ο Τιρέτος. Ποντίκι' δέν είπα εγώ πώς ήταν λιοντάρι...

—Λιοντάρι ή κοντίκι, θά μάς πληρώση τόν τρομό που πήραμε, έννοια του! είπε ο άρχηγός.

Και πέταξε τό μπαστούνι που κρατούσε και βρήκε τό δυστυχισμένο ζώο, που άρχισε νά τρέξη, σαν άλαλιασμένο, νά τριγυρίζη περίφοβο τήν κάμαρά. Οι άλλοι βάλθηκαν τότε νά τό πετροβολούν. Κι' ούρλιαζαν, από χαρά, κάθε φορά που πετύχαιναν τό θύμα τους, ώστε θάλεγε, ότι τό σκληρό αυτό παιχίδι ήταν γιά τους κακούργους εκείνους τό διασκηδαστικώτερο σπόρτ.

Άλλ' αυτό τό ποντικοκυνήγι έσωσε τή ζωή των τριών παιδιών, όχι μόνο γιατί ή εμφάνισις του τρακκιού έδικαιολόγησε τόν κρότο που είχε άκουσθή από μέσα, αλλά και γιατί ο ύμνος που έκαναν τώρα οι λησταί, τους έμπόδισε νάκούσουν κάτι άλλους κρότους, που χωρίς αυτό, θάκούγονταν και θά έπρόδιδαν τά παιδιά...

Καθώς πασπάτευε, γιά νά ιδή από που έμπαινε ο άέρας που τόν είχε παγώσει, ο Παύλος έπιασε στον τοίχο ένα μεγάλο δειμάτι άγχορο. Τό τράβηξε κι' είδε ότι έφραζε μία άρκετά μεγάλη τρύπα του τοίχου. Κι' απ' αυτή τήν τρύπα, τά τρία παιδιά κατώρθωσαν νά περάσουν και νά βγούν έξω, όχι βέβαια χωρίς κόπο, ούτε χωρίς νά κακοπάθουν τά ρούχά τους.

Τό χιόνι έπνιξε τόν κρότο των δημάτων τους και μόνο αφού πέρασαν και τόν έξωτερικό τοίχο, από τό ίδια γκρέμισμα απ' όπου είχαν μπη, τά τρία παιδιά τώβαλαν στην τρεχάλα, σά νά τά κυνηγούσαν, όχι πια λησταί, αλλά διαβόλοι... Δέν έστάθηκαν νάνασάνουν, παρά μόνο αφού έτρεξαν έτσι ως ένα τέταρτο τής ώρας κι' ή απόστασι, που τους έχώριζε πια από τά έρείπια του κύργου, είχε γίνη άρκετά μεγάλη.

Βέβαιοι ότι δέν τους κυνηγούσε κανένας, εκάθησαν λίγες στιγμές 'ς ένα πεζούλι κι' εκεί ο Παύλος έξηγήσε στους αδελφούς Γκρέυ οσα δέν είχαν καταλάβη από τήν ομιλία του Βλάσκου.

Όταν άκουσαν τή διήγησι του ήδη γού τους, όταν έμαθαν απ' αυτούς όλα τά σχέδια του ληστού εκείνου, περισσότερο βέβαια από τόν κίνδυνο που διέφυγαν, συλλογίσθηκαν τόν κίνδυνο που απειλούσε τόν πατριώτη τους. Ποιος ήταν αυτός ο Άγγλος Μπράιτταν που είπε ο Βλάσκος; Δέν τόν ήξευραν' άλλ' άδιάφορο, έπρεπε νά τόν σώσουν, — Παύλε, είπε ο Δόναλδ, σύ τρέξε γρήγορα στό Ξενοδοχείο, από τό συν-

τομώτερο δρόμο, και πές του θείου μας ότι δέν θά γυρισώμε γιά τό πρόγευμα και νά μήν άνησυχήση. Ο Δάγκλας κι' εγώ θά πάμε ως τόν Πιερρέφιττη νά ειδοποιήσωμε τόν κ. Μπράιτταν.

— Πολύ καλά! Τά παιδιά χωρίσθηκαν. Ο Παύλος πήρε τόν δρόμο τής 'Αργελής κι' οι άδελφοί Γκρέυ τόν δρόμο του Πιερρεφιττη. Εύτυχώς, τό χωριό αυτό δέν ήταν μακριά. Ο Δόναλδ όμως κι' ο Δάγκλας έφθασαν λαχανιασμένοι, από τό πολύ τρέξιμο.

«Λιοντάρι ή κοντίκι... έννοια του!...» (Σελ. 96, στ. α.)

Ένόμιζαν, ότι δέν τους έπετρέπετο νά χάσουν στιγμή. Πήγαν ίσια στό Ξενοδοχείο του Πιερρεφιττη και γύρεψαν τόν κ. Μπράιτταν. — Μένει εδώ; — Μάλιστα. — Είνε μέσα αυτήν τήν ώρα; — Μάλιστα. — Μπορούμε νά τόν ιδούμε γιά μία σπουδαία υπόθεσι. — Περιμένετε; Σέ λίγο, ο Δόναλδ κι' ο Δάγκλας ώδηγήθηκαν 'ς ένα κομψό δωμάτιο, με

παράθυρο μεσημβρινό. Καθισμένοι μπροστά 'ς ένα μεγάλο τραπέζι, ένας άνθρωπος έγγραφε. Κι' όταν γύρισε κατά τήν πόρτα και σήκωσε τό κεφάλι του, οι άδελφοί Γκρέυ, με μεγάλη τους έκπληξι, έγνωρίσαν τόν ξένο, που τους είχε γλυτώη από τους λύκους στό φαράγγι του Κωτερέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΜΙΑ ΠΑΓΙΑ

Ο βουνησίος ζέντελεμαν. — Καλημέρα σας, κίρισι! είπε ο κ. Μπράιτταν σχανόμενος και χαιρετών ειλικρίτα τά δυο Έγγλεζόπουλα. Καιρω πολύ που σάς ξαναβλέπω και σάς παρακαλώ νά με συγχωρήσετε που σάς άφισα τόσο απότομα εκείνη τήν ήμέρα, αλλά είχα σπουδαία υπόθεσι στό Κωτερέ! — Άπεναντίας, είπε ο Δόναλδ, εμείς πρέπει νά σάς ζητήσουμε συγγνώμη που δέν σάς ευχαριστήσαμε άρκετά γιά ότι κάματε γιά μάς. Και όμως δέν είνε αυτός ο σκοπός τής σημερινής μας επίσκεψως. — Έτσι; Σέ τί λοιπόν χρεωστώ αυτήν τήν ευχαρίστησι; Ο Δόναλδ διηγήθηκε τότε οσα καθαρώτερα και συντομώτερα μπορούσε, ότι είχαν ιδη κι' άκούση στα έρείπια του Στοιχειωμένου Πύργου. Ο Μπράιτταν άκουσε τήν ιστορία με προσοχή μεγάλη, χωρίς νά διακόψη ούτε με μία λέξι.

(Επεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

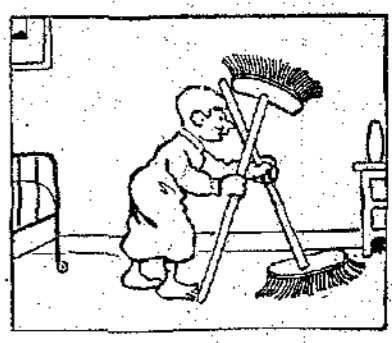
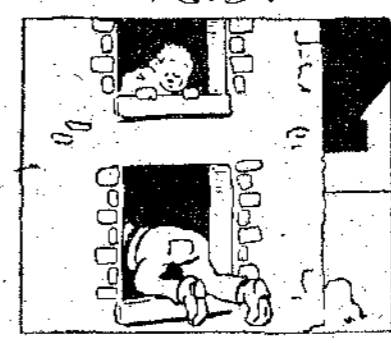
ΣΚΑΨΕ ΤΗ ΓΗ

Σκάψε τή γη, σκάψε τή γη με χέρι προκομμένο. Κι' ό,τι καλό στης Μάννας Γής τά βάθη είνε κομμένο. Σκάψε τή γη μία πιθαμή βαθιά, και πληρωμή σου θάχης τήν πρώτη τής ζωής λαχάρα.—τό ψωμί σου. Σκάψε τή γη δυο πιθαμές βαθιά, και σκάψε κάτω Νά πιής απ' τήν πηγή νερό διάφανο και δροσίο.

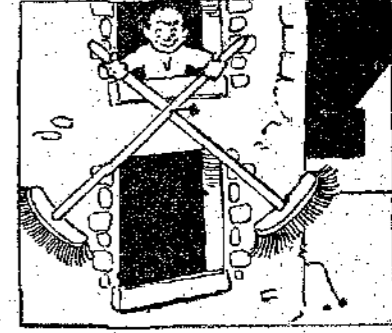
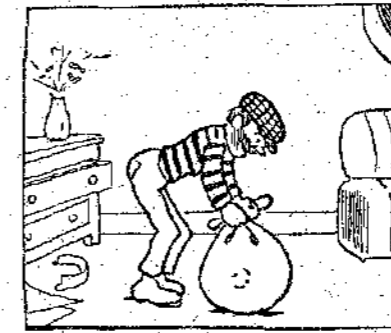
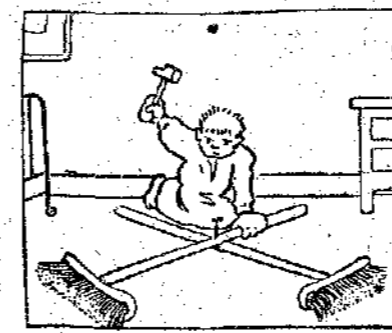
Σκάψε τή γη τρεις πιθαμές βαθιά, και θά ριζώση Τό δένδρο που ήσκιο και καρπό, μία μέρα θά σου δώση. Τέσσερες πιθαμές βαθιά, σκάψε τή γη, και μέτρα Και του σπιτιού σου θέμελο βάλε τήν πρώτη πέτρα. Σκάψε ως τής πέντε πιθαμές, κι' ή μοιρά σου άν τό γράνη, θά βής τής γής τους θεσσαρούς και θά χωρής χευσαφι. Σκάψε έξη πιθαμές τή γη, λάκκος βαθύς νά γίνη, Και βήρες τό καλλίτερο τήν αλωνία Γαλήνη! (Κατά τόν Rosegger)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΨΑΛΛΙΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΟΙΚΤΟΜΑΤΗ

Από τό παράθυρο του Ισογείου, ο λαπάκιμα. Άκούει όμως κρότο, άνοίγει τό παράθυρό του και βλέπει τόν Ποντικοκυνήγη μπάινει μία νύχτα νά γδύση τό σπιτί του κυρ Άνοιχτοματιού. Άκούει τήν σιωπή που τρυπώνει, μάλτη. Ο νοικοκύρης κοιμάται στό άπάνω. Καλά σ' έξω! συλλογίζεται τώρα νά

γεράς ταβανόσκονιες, που τής ένωσε στη μέση μ' ένα μεγάλο καρφι... Άλλά κι' ο Ποντικοκυνήγη έχει έτοιμο πια τόν μπόγο του κ' έτοιμάζεται νά φύγη από κει που ήλθε, χωρίς νά έσση τί τόν περιμένει... Πουχος λοιπόν, ότι δέν τόν άκουσε και δέν θά τόν άνοχήση κανείς, πετά πρώτα από τό παράθυρο τόν μπόγο κ' έπειτα κάνει νά περαχήη κι' αυτός. Άλλά

μόλις βγάσει τό κεφάλι του, χροπ! ή ψαλλίδα του κυρ Άνοιχτοματιού, που τόν φιλίζει άνοχη, κλείνει ξαφνικά κι' ο λαποτύπος μας βρίσκειται πιασμένος από τό κεφάλι! Ο κυρ Άνοιχτοματιού τότε σφυρίζει και φωνάζει. Ο χωροφύλακας τής

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

(ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΑ) (Συνέχεια. ίδε σελ. 81 και 88)

—Τί λές, καλέ! έχεις κι' αδερφό; — είπε τό λελέκι—τώρα στη στιγμή τόν έβρίσκω κ' εκείνον! —Άφητέ με!—ξρώναζε στριγογυρίζοντας ο Βεκεκέξ.—Θέλω νά πάγω κάτω, ο ήλιος με κόβει στα μάτια! —Τώρα σέ καταβάζω κάτω εγώ, τώρα άμέσως!—Είπε τό λελέκι, άνοιξε τό ράμφος του όσο ήμπορούσε και κατέπτε τόν Βεκεκέξ. —Τέτοιο φρικάδες πράγμα δέν έχω ιδη στη ζωή μου!—έπιθύρσε ο τζιτζι-

κας, που εκάθητο πάντοτε στό καλάμι. —Δέν σάς στάθηκε στό λαιμό; ρώτησε. Τό λελέκι δέν άπεκρίθη' έθύθισε πάλι τό ράμφος του στό λάκκο, ίσα με τά μάτια του, και έφαγνε. —Τί συμβαίνει;—ρώτησε μες στον ύπνο του ο Κοάξ-κοάξ. —Τί, μήπως είνε καιρός γι' άπάνω; —Καιρός, καιρός!—είπε τό λελέκι και άνέσυρε από τό πσινο πόδι και τόν Κοάξ-κοάξ, όπως και τόν αδελφό του. —Καλημέρα, έντιμώτατε! —Μωρέ τί μακροκαλόγερος είσαι σύ;—ρώτησε με άφέλειαν ο Κοάξ-κοάξ, άνοιγοκλείνοντας τά μάτια, γιά νά δώση περισσότεράν σοβαρότητα εις τό θρος του.

—Δέν είμαι μακροκαλόγερος, είμαι πουλί! Άπεκρίθη υπερήφανα τό λελέκι. —Είσαι άνυπόφορος!—είπεν ο Κοάξ-κοάξ κρασινίζοντας από τή λίσσα του. —Και σ' έπίσης—είπε τό λελέκι. —'Ας μήν ένοχλούμεθα λοιπόν με κωμικιμένα και άς κυττάζωμε άμέσως τή δουλειά μας. —Καιμιά δουλειά εγώ δε θέλω νάχω μαζί σου! —Και όμως, θ' αναγκαθής νά έχης! —Θέλω νά πάγω στον αδελφό μου! Αυτή τή στιγμή! —Έννοια σου και θά τόν εύρης και τόν αδελφό σου! Μή βιάζεσαι! —Που είνε τος;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

—'Εδώ κοντά είνε, θέλεις νά τόν ιδής;
—Βέβαια και θέλω!
—Καλά λοιπόν, στάσου! — Έσκυψε
τό λελέκι και άρχισε νά λυγίζη τον λαιμό
του. — Τώρα θά τόν δής... Ορίστε! —
και έφτυσε τόν Βεκεκέξ χάμω. — Ούφ!
—έκαμνε ο Βεκεκέξ κ' έπταρνίσθη. — Τι
δυσάρεστο ταξείδι!..
—Αυτό έμαζε τό λέμε αδιάβασις διά
της διώρυγος του Σουέζ! — έξήγησα τό
λελέκι.

—'Αλλη μιά φορά νά περάσω αυτό
τό κανάλι, δέν θά τό ήθελα! είπεν ο
Βεκεκέξ,
—Πολύ καλά! 'Αλλη φορά μένετε
εκεί μέσα!

—'Αδιάντροπα! — έρρόγγαζε μέ λύ-
σαν ο Κωάζ-κωάζ επιτιθέμενος κατά του
λελεκιού. — Έτσι φέρονται μέ σεβά-
σμα πρόσωπα; Σάν τί μοιάζει τώρα
ο άδελφός μου;

—'Αυκούμαι πολύ, — είπε τό λελέκι,
άλλά αυτή είνε ή μέθοδός μου. Κάθε
ένας έχει και τή δική του.

Και τή όνει, ο Βεκεκέξ, ύστερ' από
τό ταξείδι που είχε κάμει, έλαβε μίαν
πολύ αξιοθαύρατον όψιν, αδυνάτισε, έ-
τενιάθη, τό κόδια του παρέλυσαν όλο-
τελα, τό μάτια του έσβυσαν, τό στόμα
του έστράβωσε. Και καθ'όλον τό διάστη-
μα είχε λόξυγγα, σαν νά ήθελε νά έμέση.

Ο Κωάζ-κωάζ έσύρετο κοντά του και
έξήταζε τόν άδελφόν του άπ' όλα τά
μέρη, σπαρλώνοντας τον μέ τή μουρτίσα
του. Ο άδελφός όμως δέν έσάλευε καθό-
λου έκάθητό και έβασίλευε τά μάτια
του, μουρμουρίζοντας: —'Αφής με, μ'
έχει πιάσει ή θάλασσα.

—'Λοιπόν; — ήρώτησε τό λελέκι, που
έν τή μεταξύ έξεκουράζετο έπάνω στό
ένα του πόδι, συλλογισμένο. — Είσθι
έτοιμος;

—Μιά χαρά του τά έκατάφαρες! —
είπε συγχιτισμένος ο Κωάζ-κωάζ, δείχνον-
τας τόν άδελφό του. — Καθώς τόν έκαμες
έσύ, ποτέ του, πιά δέν θά μοιάζω μέ τόν
έκαυτό του.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Τριλιουρασκιας στο Τραγοδι της
Λευτερας, μετα την έναρξη των εχθρο-
πραξιων.
—'Εκατάλαβα ότι θέλεις νά φας έξιλο.
Και τό Τραγοδι της Λευτερας.
—'Οχι δά, ατακάσαι! δέν πεινώ διόλου.
—'Εστάλη από τό Πανγώσιο 'Ονειρο

Ο πατέρας του Τραγοδιού της Λευ-
τερας εισόρχεται εις τό δωμάτιόν του
και τόν εύρισκε εις τό κρεβάτι του, ένθ
ή ώρα είνε 8 1/2 Π. Μ.
—Κοιμάσαι άκόμα, υπεπέλασε, του φα-
νάζει, ο ήλιος βγήκε εδω και δυό ώρες!
—Και φταίω έγώ, μπαμπακά. άπαγνά τό
Τραγοδι της Λευτερας, άν ο ήλιος βγαί-
νη πριν έγμερόσημ;

—'Εστάλη από της Τριλιουρασκιας

**ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»**

—'Επειδή οι Τόμοι της «Διαπλάσεως»
όλογν έδλιοστέουον και, ως εκ της έλ-
λαβρωσ χάριτος, κάθε άνατύπωσις είνε
σήμερον άδύνατος, άναγκασόμεθα νά
διατιμήσωμεν τούς δλίγους που μάς μέ-
γουν ως έξης :

**Α'—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ**
Και ταχυδρομικώς : Διά τό Έσωτε-
ρικόν 3.20. Διά τό Έξωτερικόν 3.50.
Έχουν εξαπληθύν ή όλοτελώς οι
έξης Τόμοι της Α' Περιόδου : 2ος,
3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 17ος, 23ος.
Μη παραγγέλλετε από αυτούς.

**Β'—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ**
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικώς δέ : Διά τό Έσωτερι-
κόν, άδτος 10,50, χρυσόδετος 16,50.
Διά τό Έξωτερικόν άδτος 11,50, χρυ-
σόδετος 16,50.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
[Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον
Έστάλη υπό της Καθουρομάν ας

ΔΑ
ΣΑΝ ΒΙ Α ΚΙ ΜΙΑ
ΔΗΣ ΣΤΕΙ ΡΙ Α ΤΙ ΔΡΟΣ ΔΗΣ
ΔΗΣ ΣΙ Α ΑΥ ΔΑΣ
ΒΡΑ

Νά συναρμολογηθών αι συλλαβαί αυ-
ται, ώστε ναποτελεσθών τα όνόματα πέντε
διασημων αρχαιων ανδρων.

β.) Λογοπαίγνιον.
Έστάλη από Κωνστ. Α. Έλευθεροουδάνη
Ποιον όνομα γραφεται μόνον με ρω
και πι ;

γ.) Πρόβλημα
Έστάλη από τό Τραγοδι της Λευτερας
'Ο Γάγκος έχει ένα καλάθι σκεπασμένο.
'Ο Γεώργιος τόν ρωτάει τί έχει μέσα.
—'Αλλάδια, μήλα και μαγταρίνια, του
άπαντα. 'Αλλά πόσα από κάθε είδος, θά
τό βής; έσύ, άμα σου πώ ότι : Και τά
τρία είδη μαζί, είνε 30 κομμάτια. Τά-
χλάδι και τό μήλα μαζί, είνε 6 κομμάτια
παραπάνω από τά μαγταρίνια. τά δέ άλλά-
δια πλην τά μαγταρίνια, κάνουν δυό φορές
τά μήλα.

δ.) Διά τούς Γαλλομαθετζ
Έστάλη από του Έλληνικού Γοήτρου
j a — *j* e — *j* u — *j* a — *e — *e* *j* e *

Αήλωσις : Αί λύσει—δωνδύησις ζητημα-
των του αυτού φυλλάδιου, — συνδεδεονται άπα-
ραιτως υπό ενός μόνον δεκαλήπτου καθαρου
γραμμικοσμήμου.

Αδασις του 10ου φύλλου
α') Μηδένια από του τέλους μακάριζε.—
β') 'Ιαρουσαλήμ.—γ') Βουφ vieux trace-
sillon droit.

**ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**

Είς τήν παράκλησιν της «Διαπλά-
σεως», τήν δημοσιευθεσαν εις τό
36ον φύλλον (σελ. 370) έσπευσαν
να ανταποκριθών και οι έπόμενοι :

- 328. Τηροβαλουδερ, 'Αθήναι Δρ. 1.—
- 329. Τζομα, Πειραιεύς » 2.—
- 330. Τούκα Γ. Ζουμπουλάκη, Σύρος » 2.—
- 331. Δημ. Μ. Πρωτοπαπάς, Βόλος » 5.—
- 332. Καλλιόπη Γ. Καλλιγέρη, Χανιά » 2.—
- 333. Ρογγ. Α. Λιδερατός, 'Αθήναι » 5.—
- 334. Γ. Ρ. Τσιγγάνης (δ' δασκ.) Θ)νήη » 1.20
- 335. 'Ιω. και Γεώργ. Δ. Σιδερλής, Βελσας » 3.—
- 336. 'Ιουλλια και Μαρία Κ. Μακρή, Αθηναίων » 2.—
- 337. Έσπερος, 'Αργουστόλιον » 4.—
- 338. 'Αγγελική Α. Γεωργακάτου, 'Αρ- γουστόλιον » 5.—
- 339. Φρόσω Καραπάνου, Αλεξάνδρεια » 5.—
- 340. Δημ. Π. Βακαράκης, Ίωάννινα » 2.—
- 341. 'Αγλαΐα Χ. Γεωργιάδου, 'Αθήναι » 12.—
- 342. Ψυχή, 'Αθήναι » 5.—
- 343. Κωνστ. Α. Τσάντης, Θεσ)νήη » 1.50
- 344. 'Επ. Φ. Τσαπραλής, Ζάκυνθος » 2.—
- 345. 'Αντίοχος, 'Αθήναι » 2.—
- 346. Προμηθεύς Δισματίης, Παραιεύς : 1.50
- 347. Έξυπνος Βλάκας, Λευκάς » 1.—
- 348. Παντελής Μαρής, Μιτυλήνη » 1.—
- 349. Μέλων Έβερρέτης » 2.—
- 350. Νίκος Σ. Κουκοτάρας, Λάρισα » 2.—
- 351. Πατριός Δικλωμάτης, Πάτραι » 2.00
- 352. Μολυβένιος Ούρανό, 'Αθήναι » 1.—
- 353. 'Ιωάννης Σ. Ψιλανός, Ναύπλιον » 3.—
- 354. Λέων της Νεμέας, 'Αθήναι » 1.—

Πρός όλους τούς άνωτέρω έμφοβίζο τά
θερμοτάτας μου εύχαριστίας. Είνε άξιοι και
γενικής ενθουσιώσεως, δίδει συνιέλοιν εις τήν
διατήρησιν ενός παροδοτικού τώσον κορησίου
εις τήν έλληνογλώσσιν, έπομένως ενός
έθνικου έργου, ως παρα πάντων χαρακτηρί-
ζεται ή «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 36 όδος Έυρπίδου
την 12ην Φεβρουαριου 1918

ΑΠΟ σήμερα λοιπόν, τό φυλλάδιόν της
«Διαπλάσεως» έχει έίκοσι λεπτά και για τό Έ-
ξωτερικό ήκοσιπέντε. Έκφραζώ πάλι τήν πε-
ποιθησί μου, ότι κανένας άγοραστής δέν θά πε-
ρίσσει, επειδή θά τό στοιχίση τώρα μέ πεν-
τάρα παραπάνω. Άπεναντίας, μέ τήν άναγκαια
αυτή άξηση, έλπίζω ότι πολλοί άγορασταί θά
συνδεδούν μαζί μου στενότερα, δηλαδή θά γίνουιν
συνδρομηταί. 'Όσοι μπορούν τουλάχιστον, θά
σπεσθών ότι τούς συμφέρει καλλίτερα νά πλη-
ρώσουν μιά φορά ένα ποσόν και νά γραφθών
για τρείς, έξη ή δωδέκα μήνες, για νάχουν
έτσι κ' έλα τά προνόμια του συνδρομητού.

Τό πάλαι ποτέ Μικρόν Διαβόλιον, που τώρα
είνε διπλωματικόσ άεροπόρος, μαζί μέ τήν
άνανησις της συνδρομής του, μου έστειλε από τό
Μυδρό κ' έν εύχητήριο δελτάριο μέ τήν έπίση-
μόν του ιστορικό τύπον της διαμονής του.
Του εύχομαι κ' έγώ νίκης κ' άνδραγαθήματα
έδες της άεροπορικώς του έπιχειρήσεως.

Η Μελογολλική Κιθάρα μου γράφει, ότι
έδικα παρεπονέθη ο Ναυπόσις, ότι του έφά-
ναζε τό ψευδώνυμόν του στο δρόμο, γιατί αυτή
τόκαμε, όχι για νά τόν περρέξη, άλλ' από τή
χαρά της που, όταν πήγε τό Χριστούγεννα στην
πατρίδα της, «είδε τόσα παιδιά που άρισαν τό
σαχλά περιτοδικά κ' έγεναν Διαπλάσευσα».
'Άλλως τή, λέει, οι συνδρομηταί είνε όλοι σαν

άδελφοι, μέ μητέρα τή Διαπλάσι, και νομίζει
ότι μπορούν νά φωνάζουν ο ένας τόν άλλον μέ
κ' όνόματα που τούς έχει δώσει αυτή. Ούτε που
έφαχε και κανένα ιδιαίτερο σύνθημα, για νά
γνωρίζονται μεταξύ τους. —'Ελα; πάντως, άπ'
αυτή μου γράφει ή Μελογολλική Κιθάρα, κα-
τάλαβα ότι είνε ένα ένθουσιώδες κορίτσι κ' ότι
ο Ναυπόσις παρετήγησε έκείνο τό κήνημά της
και τό πήρε για χλευστικό, ένθ δέν ήταν.

Ο Θέομος 'Απόλλων μου γράφει, ότι είνε
κατανοουσιασμένος μέ τήν «Μυστηριώδη Νήσον»
που όλοένα γίνεται μαγευτικότερα και ότι πολύ
ώρτιον έπίσης είνε και τό «Στά Βουλά». Και
προσέθετε : «Δι' αυτών άπ' ενός, και διά τών
ώρτιων σου Διαγωνισμών άφ' έτέρων, κατορθώω
και προσελκύω άγορασταί. Και σήμερα τό πα-
ρακάλο νά μου στείλης άκόμη τρία φύλλα, τό
έλον όκού». Μπαρόο! Αδένονται, βλέπω, και
πληθύνονται.

Τάδε λοιπόν ή όρα που ή μητέρα της Κυ-
ριακίης Έυκλείας της έπέστειλε νά διαδωρή τόν
«Κόκκινον Βραχόν» του κ. Σκουροπούλου, —μιά βέ-
βαια, δέν είνε για πολύ μικρά κορίτσια, —και
σήμερα μου γράφει μέ ένθουσιώδη έπιστολή
μή τά; έντυπώσεως της. Τί όφραία! Τήν έδωσα
και στον συγγραφέα, που εύχαριστήθηκε πάρα
πολύ.

Γενναίε Λέοβιτς, ο κ. Α. Γ. Κωνσταντινίδης
είνε όποπρότερος της Ρωσσίας στον Πειραιά,
ρωσομαθεστάτος; και λαμπρός μεταφραστής, που
τώ χροστούμε τήν γνωριμία πολλών άριστογυ-
ρημάτων της ρωσικής φιλολογίας. Τόν «Πα-
νουργό Ράπτη» μετέφρασε έκ του ρωσικού κ'
είχε τήν καλίσσην ή μού τόν στείλη, όπως κ'
αυτήν τόν μύθο που δημοσιεύω όλοένα. Δέν θυ-
μήθηκα, ότι εις τό τέρμον του 1888, πρό τρι-
άντα έτος, ενός του τότε δημοσιευμένου μυθι-
στορήματος «Τά κέρβανον», υπέγραφε και ο άρα-
βικός μύθος του «Πανούργου Ράπτη»! Αλλά
και νά τό θυμούμεν, πάλι θά τόν ήβζην, γιατί
μή νά μεταφρασαι ενός όφραίου κομμάτιού,
όσορ' από τριάντα χρόνια, μπορεί νά ένακαμη,
—όπως άλλως τε συνέβη άρκετές φορές, —στη μα-
κριά αυτή ζωή του περιτοδικού μας.

'Οχι, Αποδύμητη Νεολογία ο καθηγητής των
μαθηματικών που λέε, ο κ. Χ. Ζουσιπούλου,
λαμπρός ποιητής; και θαερικός συγγραφέας, έχει
φιλολογικόν ψευδώνυμον «Στέφανος Δάφνης». Ο
Δάφνης Στέφανος που βλέπει στη «Διαπλάσι»,
είνε ένα καλό παιδί σαν και σένα. Σ' εύχαριστώ
για τό γενναίο σου ξεσπάθωμα.

Έλληνοκό Μεγαλέτο, ή Συλλογή σου έλήθη
και στο προηγούμενο. ής είδες, δημοσιεύθη μιά
'Ακρησις και από αυτήν. Άρχισε τόσο, γιατί,
τήν άρχή, δημοσιεύω από μίαν «Ακρησιν του
καθέως, κατά χρονολογικήν σειράν ή ήφωσ των
Συλλογών. Και άκόμη δέν έτελειώσε ο πρώτος;
αυτός γύρος; Μένουν δηλαδή καμιά δεκαπεντα-
μή Συλλογαί, αι τελευταία δηλαδή που έλαβα,
από τας όποιας δέν έδημοσιεύθη 'Ασκησις άκόμη.
Άμα δημοσιευθών και από αυτάς, θαρχισή
καίν έξ άρχής ο δεύτερος γύρος. Έτσι γίνεται
πάντα.

Πραστικό, Δάφνης Στέφανε. Για νά μήν
έδωμά σου σι' «Αποτελέσματα των Εύση-
μοσ, θά πη ότι δέν έλαβα σημειώσιόν σου. Δέν
έστειλες; Έστειλες κ' έχάθη; 'Αδιάφορα. Στά
χέρια μου δέν έφθασε, έπομένως δέν μπορούσα
νά άναφέρω.

Κόρη των Ρόδων, σου ένέκρινα αυτό τό ψευ-
δώνυμον και έλπίζω νά μή λάβη τήν τύχην του
περινοσ, που δέν έφραη καθόλου μετά τήν έγ-
γραψιν. Μά θν είνε άμαρτία, νά πληρώνη κα-
νείς διά ψευδώνυμον και νά μή τό χρησιμοποή;
Ναι, Έλληνική 'Ακμή. 'Ιγού μου γράφουν
τόσον ταπεινά και λίγοι φρονέζουον τόσον δρα-
στηρίως όπερ της διαδωσής μου, δσον σέ. Είνε
λοικον δυνατόν, τό φαντάζεσαι ότι μπορεί νά
ρή σαγανά; Μην νυτίζε; που δέν σου άπαντώ
κάνα, γιατί αυτό έφαρτάται από τόν χείρον,
από τήν ήμεραν που θά λάβω τό γράμμα σου και

από άλλα πολλά. 'Οχι, ή ξεδάδλη σου Α. Σ.
δέν είνε συνδρομητρια.
Σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, 'Ανα-
τέλλουσα Σελήνη. Έλαβε και τό άντίτιμον
των φυλλαδιων που δίδεσθε ως τώρα. Αλλά
δέν ένόησα τήν έρώτησί σου : μου ζητείς, όδη-
γίαις περί Ξεσπαθώματος; 'Ο 'Οδηγός και οι
όροι του Διαγωνισμού τάς έχουν δλας. Αν δέν
έννοησ τίποτε άριζμένον, γράψε μου νά σου τό
έξηγησω.

Τό Τραγοδι της Λευτερας έπιδοκιμάζει
μέ τήν καρδιά του αυτά που γράφει ο Σουρανό
και γι' αυτό μάλιστα σέφθηκε νά δώση κάποια
φαιδρότητα στην κήνησ και, άτιγόντας ένα
ψευτοπόλεμο μέ Παιδικά Πνεύματα. Ναι, κα-
λός είνε κ' αυτός, άλλα δέν άρκει. Έκείνο που
χρειάζεται, είνε νόστιμα, φαιδρά κομμάτια για
τήν Σελίδα. Έργα όμως λογοτεχνικά, διηγη-
ματάκια, ποιήματα, όχι άστυα άνέκτατα από
τόν Καζαμία.

Τώρα δέβαια, 'Απόστολο Γ. Κλ., μέ τήν
έλλειψη της συγκοινωνίας, άργείτε νά λαμβάνετε
τό φύλλο, δσοι προπώνων έλαθε σέ νησιά. Αλλ'
αυτό δέν πρέπει να σέ; έμποδίζη νά στείλετε τάς
λύσεις των Παίγνιων. 'Όσοι λάθετε τό φύλ-
λον, τάς στέλνετε, κ' όποτε τάς λάβω κ' έγώ,
δημοσιεύω τόνομά σας στούς λύτας; και σά; συμ-
περιλαμβανώ στην κλήρωσι των Βραβείων. 'Όσο
για τούς άλλους Διαγωνισμούς, πάντα δίδω με-
γάλας προσηματίας.

Άρκαίος έπιστολόδς μου έστειλαν αυτήν τήν
έβδομάδα και οι έξης : Πορμενή Έλληνοπού-
λα, Μανών, Ψεύτικη Κουκλιτσα, Βωμός της
'Ελεθωρας, 'Αφελής Σανθούλα, Μέλων
Έβερρέτης, Στρατηλάτης των Έλλήνων και
Φαιτική Σάντη.

—'Εφέτελα τάς παραγγέλλας των και τούς
εύχαριστώ όλους για τά καλά λόγια, τάς είσ-
φορής και τά ξεσπάθωματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αδτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έξης :
«Βροχή» : —'Γλυκύ Παρελθόν. — 'Από
τό Φαυδά του Σαυτιού μας. — «Λουδο-
βίκος ΙΒ'». — «Σ' ένα θερημακλήσι». —
«Τό πρωτινό μου σπίτι». — «Από τήν
άσογραφήν». — «Ο Ξενιτεμένος» κτλ.—
—'Ο άεροπόρος. — «Τό δικαίον». —
«Ανέκδοτον» κτλ. — «Η έργασία είνε εύ-
χάριστος». — Μία άπάντησις. — Βραδυ-
νός είνονες. — «Πράξις-Τρόπος» κτλ.—
«Φρόνιζε διά τά λεπτά». — Παιδικά Πνεύ-
ματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγω-
νισμούς.

Κριτική της προηγούμενης Σελίδος :
—'Περίπατος μέ βράχο». Θά τό ποιή-
μα δημοσιευθή και τό τέλος. —'Αυτίο». —
Περιογραφή'ποιητική, Γωγραφική μάλλον,
της θάλασσας, άρκετά καλά. Στην άρχή
θάάπορσισε κανείς πως ή θάλασσα πέρτει
στούς ψηλούς βράχους μέ τής πλάτες, κ'
έπειτα τούς άγκαλιάζει μέ τάφριμένα
χέρια της. 'Ανάποδα; 'Οχι Γυρίζεις έκείνη
τήν στιγμή.Κι' άρκετός αυτή τήν έντύπωσι
δίνει τό μαρναίον κήμα, όταν κυτφ
ένα βράχο : φαίνεται'όδη έγα σώμα που
έρχεται μέ τό νότια κ' έξαφνα, στον άε-
ρα, γυρίζε τό στήθος του μπροστά. 'Αλλ'
αυτή τήν τροφή, νά ποιήσε, του ήνοιμέ-
νου κήματος, που ο Γελοισγράφος άφίνει
νά ένοηθή, μπορούσε και νά τήν παρα-
στήσει μέ δυό-τρία λόγια άκόμη. —'Ψε-
ρογίσιματα. Έξαιρετικώς όφραία. Μόνον
τό πρώτο και τό τελευταίο λιγάκι σκο-
τεινά. Δέν είνε λάθος στην κοίχη νά έφ-
φράζεσαι κανείς καθαρότερα. —'Μιά εί-
κόνα». Μικρά, μέ όφραίο. Τό πρώτο
δίδος παραβώλλεται μέ κήμα που έχει-
λίξει στην πεδιάδα κ' ή παρομοίωσις—
αυτό είνε τόραίο, — προχωρεί, εξέλισσε-

ται, γιατί και τό χροσά στόχα παραβώλ-
λονται μέ άμμοδιά. — «'Απ' τό Σαλονί-
μας». Τό έδημοσιεύσα προπώνων για
τό νεο του πράγματος και μέ τήν έλίαιδα
νά δώση ένα καλό παρόδειγμα, άστε κ'
άλλοι νά γράφουν όμοια. Είδεμν τά παι-
ράγματα, νά ποιήσε, του Σουρανό, δέν μου
φάνησαν έξαιρετικά. Κι' ο ίδιος άγρότερα,
κ' άλλοι, έλπίζω νά γράφουν έξυπνότερα.
Παρακαλώ όμως νά προσέξετε όλοι πόσο
όφρα, ευγενικά και άκατα είνε τά πε-
ράγματα του Σουρανό. Γιατί ξερότε, έυ-
πνάδα μέ χοιτροκοπιές, μέ προστυχίες,
χάνει πολύ τήν τήν άξία. — Παιδικόν Πνεύ-
μα, πολύ νόστιμο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδών ψευδώνυμον άγνωσται ή άνασσοται
άν δέν συνοδωσται από του δικαιώματος δε. ε
Τά έγνωσμένα ή άνασσομένα ίσχυουν μέχρι της
30 Νοεμβριου 1918. 'Όσοι συνοδωσται από Α ή
νήκουν εις άγώρας, και δσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : Θαλασσογράφος, ά.
(ΓΦ), Μικρά Πηγή, κ. (ΚΠ), Νεράιδα του
Έραος, κ. (ΜΑ), Αντίοχος, ά. (ΙΒ), Καπε-
τάν Δαπάντας, ά. (Έγώ), Πατριός Διπλο-
μάτης, ά. (;), Μολυβένιος Ουρανός, κ. (ΘΚ)
Σταυρατός, ά. (ΚΣ), Φλογέρα του Βωκόσθ,
κ. Βωκόσθς του Αλθιός, ά. (ΓΓ), Μηδένια-
ρος, ά. (ΜΚ) Προσοπάμι του Εδέλειου, ά.
(ΠΚ), Κόρη της Ανατολής, κ. (ΝΑ), Λέων
της Νεσίας, ά. (ΜΚ) 'Ανεμώνη του 'Αγροσ,
κ. (ΓΤ), Πειρατής του 'Αέρος, ά. (ΑΔ), Βο-
σκοπούλα, κ. (ΕΚ), Άθρα του 'Ιωάνου, κ.
(ΕΚ), Καλλονιασπούλο, ά. (ΜΦ).

Ανασσομενες ψευδώνυμον : Ψυχή, κ.
'Ησος των Βαλκανίων, ά. Γεω-άημος, ά.
Ουράνιος Θόλος ά. Τρελή 'Αγάπη ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιδοκώων νανταλλά-
ξουν : ο Αικωλός (0) μέ Ναυτοπαίδα, Ναύ-
την του Αγαλόν, Λάμπρινα 'Αστέρα, 'Αγρι-
όπασιαν, Μικρόν Έβερρέτην, Έλλάδο των
'Ονειρων, Σουλιώτισσαν, Πειραιάταρ, Με-
λογολλικήν Κιθάραν, 'Αγρονιώτικο Διαβο-
λάκι, Έδέλιον Νέον, Νικητήν της Άθρησ,
Θέρμιον 'Αυδύλιαν, Φορητόν της Πατρι-
δος, 'Εθνοφύλακα, 'Ιδωδή Έλλάδα, — τό
Θαλασσοπούλι του Φαλήρου (0) μέ Φαλη-
ρεϊκόν Διάβολον, Κυνοσούλλι του ΣΙ, Έ-
λήν της Ειρήνης, — ο Σπερσμίμος Δόδρος
(0) μέ Φαληρεϊκόν Διάβολον, Τρελήν 'Ασιγ-
γαναν, 'Ανταλούζαν, —τό Λαυτερό 'Αστέρι
(0) μέ Αιτωλόν, 'Αγρονιάτισσο, Σουλιώτι-
σαν, Σανθήν Περιογοπούλιαν, Λάμπρινα
'Αστέρα, Μελογολλικήν Κιθάραν, — ή Πα-
νιδύνα (0) μέ Ματωμένο 'Ηλιοβασιλευμα,
Μικρόν Σουλιώτην, Τρολλοαρσασιαίδα, Νυ-
χτολούλοδο, 'Ανταλούζαν, Τσαχίνιαν, 'Α-
γριόπασιαν, 'Αρατον, — ο Πατριός Δι-
πλωμάτης (0) μέ Αικεράλον 'Ατόν, 'Α-
πόγονόν του ΣΙ, Πατριό Διαβόλακι. — ο
Ψωφιδής (0) μέ 'Αγριοβιολέταν. — τό
Κόκκινον Γαρόφαλλο (0) μέ Παρελλήλιον
Μεγαλέτον, 'Υποκόμητα Ρεντινός, Γαλα-
νήν Σταυροπόρον, Βαρανίδα, Μανών, 'Αγ-
τανιάν, Τρολλοαρσασιαίδα, Δαδην 'Αδην,
Μικρόν Λόδον, 'Ασπραλούδο, Μουή,
Νεύταν, 'Υάνωδον, Τεινυμλαν, Ζινί-
ταν, Μελογολλίαν, — ή Λευτερια στους Σηλά-
βους (0) μέ Κόκκινη Γατούλα, Ψεύτικη
Κουκλιτσα, Μεγάλην Έλλάδα, Τρολλοαρσα-
σιαίδα, — ή Πιστή 'Αγάπη (0) μέ Λευτερι-
στούς Σηλάβους, Κόρη των Ρόδων, Τροσά-
νον της 'Ιδης, Ασυά Κωνιά, 'Κωνίαν,
Γαυανέταν, Πειραιάταν, Χορσοκόρσον,
Γενναίαν Κορηγοπούλιαν, Τελανταίαν Σλα-
τιαίδα, Χρυσίζανσαν Άδων, — τό Τραγοδι
της Λευτερας (0) μέ 'Ηρώδιαν 'Ελληνοπού-
λιαν, Τρελήν Κορηγοπούλιαν, Φαιτικήν
Σάντην.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: *Ἰαπέα τοῦ Θανάτου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθῆμα ἢ ἀπαταγή ἐλήφθη) *ἔστειλα*: *Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου* (γράφη μου καὶ τὸνομα τῆς ἀδελφούλας σου) *Ψαφιδά* (χαίρω πού ἐγίναν καλὰ) *Τραλλὸν Κεραλλοντῆν* (θὰ ἐπαίρωνες ἔπαινον μὲ τὰ 76 εἴσημα πού ἔχεις· ἀλλὰ τί νὰ σοὶ κάμω! μόλις σήμερα ἔλαβα τὴν Σημειώσιν σου ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου!) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (ἐλήφθησαν καὶ συνεμορφώθη) *Ἑγγλεῖάν* (φωτογραφίαν περιμένω.) *Κ. Δ. Ἐλαβ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σύμφωνοι) *Κωνσταντινουπολίται* (δὲν περιόζει ὅσους κάνεις κάθε φορὰ, τόσους θὰ μοῦ στέλλης; ἔναν; ἔνα· δύο; δύο· ἐγὼ οὐ εὐχαριστῶ πολὺ) *Δημ. Δ. Ν.* (ὁ πατέρας σου μοῦ ἔστειλε τὸ διήγημά σου «*Ἀγάπη καὶ Πατρὶδα*» εὐμορφὸν εἶνε καὶ πολὺ καλαγραμμένον· σὲ συγκαίρω τὸ θέμα τοῦ ὅμοιο δὲν εἶνε γιὰ τὴ «*Διάπλασις*»· εἶδες πατὴρ νὰ δημοσιεύσῃ τίποτε αὐτοῦ τοῦ εἴδους; ἂν θέλῃς, στείλε μου κανένα μικρὸν γιὰ τὴ Σελίδα.) *Ἐυνοῖον Βλάση* (εὐχαριστῶ πολὺ) *Τραλλοσυκεῖδα* (εἶχε τιποθὴ τὸ φύλλο ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολή σου) *Δαρνοσιφαναμένον Ἦρωα* (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν! καὶ γιὰ κείνο πού με ῥωτῆς, μπορεῖς;) *Ἐπίγειον Ἀστέρια* (μπορεῖς; ὁ ἀριθ. εἶνε 1201) *Προμηθεῖα Δουμάτην* (σὸ ἐξῆς, ἐλπίζω, θὰ τὰ λαμβάνετε ὡς τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ) *Πρόσφρηγα Μικροσιάνην* (δὲν διαθέτω προσωπικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελιῶν ἔξω τοῦ Γραφείου μου) *Ρήραν Φερατῶν* (γραμματόσημα διὰ λυόχρηστον καὶ ἀπόρους δὲν ἔλαβα) *Χουροστάρων Ἀπόλλωνα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) *Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἄνοιον τῆς Κτίρον*, κτλ. κτλ. *Ἀνοικτόκαρδον*, *Ἀνδοῦτο Ἑλληγόπουλο*, *Σπαθὶ τοῦ Διήκου*, *Ἐσπερον* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως καὶ θὰ συμπληρωθῶσιν.) *Ἀπαρολόουλοδο*, *Πεισματάρων*, *Μολυβένιον Ὀδρανόν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ραφ.* *Ἡ. Ραφ.*, *Γ. Καλλιῶρον*, *Ρογγὴν Βαροπούλιαν* (ἔστειλα.) *Εἰς ὅσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Φεβρουαρίου*, ἔκπανθησα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συντάξις τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαΐου.

111-δὶς. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτον μου φησὶν ἄπλοῦν,
Τὸ δεύτερον μου ἀλέθει,
Τὸ σύνολόν μου οἰκιστῆς
Πόλις ἐνδοξοῦ εὐρέθι.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρως

112. Συλλαβογράφος
Κάτοικοι; χῆρας τοῦ Αἵμου.
Σ ἐνα σύνδεσμον ἐγγίξει
Καὶ τὸ σύνολον, γιὰ πέ μου:
Ἄν δὲν καίη, δὲν μαυρίζει;
Ἐστὴν ἀπὸ Δεσφῶρος Γ. Ζούκη

113. Στοιχειοτονογράφος
Φυσικὸν φαινόμενον
Τὸν λατρὸν τὸν ἀλλάζετε
Καὶ τὸν τοῦτομόν,
Καὶ κατασκευάζετε
Ὅπως κάποιον ὄργανον,
Ἐκ τῶν ναυτικῶν.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ὀνειρου τῆς Κόραυ

114. Αἰνίγμα
Ζῶον πού μπορεῖ νὰ εἶη
Στὴν ἔρηα καὶ σὸ νερό,
Μία ἐν τοῦ λέγει συλλαβῆ,
Γίνεται ἐνδύμα ἱερὸ.
Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας

115. Ρόμβος.
Ὁ πόλεμος τοῦ ἐδάσεως
Πρῶτον καὶ τελευταῖον
Τὸ δεύτερον τοῦ σύνδεσμο,
Τὸ τρίτον σὸ Αἶγαῖον,
Τὸ τέταρτον τοῦ εἰσοδίου
Δουλοῦδ; πανοῦνε.
Κι' ὁ Ρόμβος τελειώνει.
Ἐστὴν ἀπὸ Δημ. Π. Βερασοπούλου

116. Βέλος
Νάνηκαταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ
καὶ αἱ σιγαλαὶ διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὅστε ἀναγινώσκονται:
Εἰς τὴν κάθειον, ἱστορικὴ εἰ-
ήμας πόλις τῆς Βλαχίας. Εἰς
τὴν αἰχμὴν, δεξιὰ μέγας ποτα-
μός καὶ ἀριστερὰ φωτιστικὸν
ὄργανον. Εἰς τὰ περὰ δεξιὰ
νῆσος, αἰσθητήριον, χρονικὴ δι-
αίρεσις ἀριστερὰ εὐώδης ἄν-
θος; σύνδεσμος, ἐπίρρημα χρό-
νου. (Τὰ γράμματα τῆ; καθε-
του εἶνε πάντοτε ἀρχικὰ τῶν
ἐκατέρωθεν λέξεων.)
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Νουμφῶρον Ἐίφους

117-121. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκείτης; τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, παντοῦ δι' ἀναγράμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ρῆθος, δορκός, κύριος, ἄλυτος, ἄινος
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Κόκκινο Γάντι

122. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς
Αἱ μεσαεὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν γράμμα μαγικόν τῆ; Ἑλλάδος:
1. Μυθικὴ ἀνδρογονιτικῆ. 2. Ρωμαῖοὶ ῥήτωρ.
3. Ὄρος τῆ; Ἑλλάδος. 4. Στρατηγὸς τῶν
Καρχηδονίων. 5. Ἐβροτῆς; ἀρχιερεῖς.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μικ. οὔ Σουλιάτου

123. Φωνηεντολόγος
* σγ - κσν - γν - φρ
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Γλυκὸν Παρελθόν
124. Ρηθός

Α Ε ε ε ε
ἐν . . . ε δλα ε Τ
ε
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἄλκη

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. *Ἀσκήσ. τῶν φύλλων 31 καὶ 32*
410. Ἄθωι; (ὡς,)—411. Μόλτη (με λτ, τ.)—412. Κήρυξ-κράξ.—413. Τυφός (ταῦ ρος.)
414. ΚΙΚΕΡΩΝ 415. Ἄστος.
Α Α Ε —416. ΜΕ-
Ι Ο Σ ΝΕΑΟΣ.
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ Τ (ἐμὸς, ναβς,
Ι Ε Ε Ρ Ω λαός, ἀλλά,
Κ Τ Ρ Ρ ὄνος, Σίμοι.)
Ι Α Β —417. ΜΕ-
Α Ι ΤΩΝ (Ἄρ-
Σ Α Μων, Ἄρ-
τῆμα, Δάτις, Φιλῶτας, ΜΝε.) —418. Τίμα
τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.—419.
Μετὰ Θεὸν ἢ Πατέρα. (Μὲ τὰ θε-ὸν εἶπα τρίς.)
420. Νίκαια (νι, Κέα.) —421. Ἄρτος (ἄ ρις.)—422. Νόρξις - Νόξις.—423. Ἴσμοδ; -
Ἄμοδ;.
424. **ΣΥΛΛΑΞ** 425. Τὸ κάπνα
ΚΥΠΡΟΣ (ἡ -κάπα). —
ΑΦΡΙΚΗ 426. —**ΑΙΓΥ-**
ΣΕΡΒΙΑ ΠΤΟΣ (ἔκπος,
ΚΑΣΠΙΑ Γάις, ὕδατος,
ΜΑΡΚΟΣ πῆξις, τόπος, οὐ-
αί, σγλ.) — 427. **ΟΛΥΝΘΟΣ** (βρὸχι, μῆ-
δον, Σοῦζοι. ΔαΝία, πῆθος, ἀκΟρη, μῆθος.)
428. Ὅποιοι βιάζονται, σκοπεύονται. — 429.
Ἡ Μεσοσητὴ εἶνε πόλις Ἑλληνική. (ἡ με σι
νι - εἶνε - πολ' εἰς ἑλη - νίκη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ -96
Σ *κατὰ τὸ κεφάλι μου καὶ σ' εἶρα, ἀγαπήτη*
Ἀθάνατος Ἑλλάς, μὲ ἐν' ἄθανον!
Ἄν θέλῃς μανέρωσέ μου τὸνομά σου δι' ἀντα-
λαγῆ; Μ. Μυστικῶν.—*Μεγάλη Ἑλλάς.*

Ἡ -97
Δ Ε Ο Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ
Δ Ε Ο Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ
Δ Ε Ο Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ
Ἡ -98

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΘΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΙΑ
Σ σκοπὸν διάδοσιν Διαπλάσιως. Ζητοῦνται ἄν
υπερῶσικοι. Καταστατικὸν διαρῶν. Πρόεδρος:
Γαρίου, Ἀντιπρόεδρος: Μπακούρας, Γραμμα-
τεὺς: Φλωδοπούλου, Ταμίτας: Δάφνης, Ἄκτου-
θουτῶν: Δ. Μπακούρας, Βασιλείου; Ἡρακλεῖου,
11, Ἀθήνας.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ὅσον αἱ λύσεις, δίδασκίταις φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 7-13 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μ. Ν. Κωνσταντινίδης, Α. Δ.
Τσοῦτσος, Καβουρομάνα, Χρ. Γ. Τάμας, Θ. Δ.
Κασιάνης, Δ. Α. Γεωργιάδης, Ἄνδρ. Σατῆρη,
Φοιβεοδότης γν' Ἐβραῖν, Κάρλος Δεσφίνης,
Ν. Κ. Φανακούλης, Δ. Ι. Πετρούδης, Βασίλειος
Βεργίκοι, Στανουάτος, Μαργαρίτα Σ. Σταν-
ουάτου, Μαρία Κ. Στανουάτου, Ρένα Πόγγη
Δημ. Γ. Δημητρίου, Ἐδστ. Γ. Καροῦδης, Γ. Π. Ἀ-
ναγνωστάκοι, Ἐρ. Μπουσκούρης, Γ. Α. Μαροῦ-
δης, Κωνσταντίνος Ἄσμα, Α. Γ. Πυλαγιάνης, Γ. Α.
Καροῦδης, Μ. Α. Κανάρης, Π. Α. Βασιλακοῦ-
λης, Γ. Α. Καρμυλοῦδης, Νίκος Φ. Λαβῆς, Κα-
τῆρη Προμηθεῖων, Ἰ. Ἀκουροπούλου, Ἄνδρ. Νόβας
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἄνδρ. Κ. Παπαδόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Ρ. Η. Ραφαήλ, Ἐδστ. Γ. Εὐθυμιάδης,
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ψευτικὴ Κωνσταντῆς.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Μυλιόπουλος, Δοῦ-
ρεῖος Ἰανος.

ΘΗΒΩΝ: Γ. Β. Κατῆρησοῦ, Δημ. Σ. Ἀρ-
τινός, Ἰουλίττα Β. Κατῆρησοῦ, Ἄκτου. Σ. Δε-
κος, Ἐδστ. Α. Σωτηρίου, Κων. Γ. Κατῆρησοῦ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Μπουσκούρης, Π. Σατῆρη,
ΚΑΛΑΜΑΤΗΣ: Ἄν. Θ. Βενιζοπούλου, Γ. Π. Βου-
γιούκας, Γ. Δεδούσης, Ἡλ. Θ. Βενιζοπούλου, Π.
Ι. Περασοῦ, Δ. Γ. Βόνος, Α. Γ. Γρουζούλης,
Π. Α. Γεωργιάδης, Βασ. Α. Γεωργιάδης, Β.
Ἄρ. Παπαδόπουλος.

ΚΕΑΣ: Γ. Α. Δουκαῖτης, Ἐλ. Α. Δουκαῖτιν.
ΚΡΚΥΡΑΣ: Ἀνδοῦτος Πρόσκοπος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Χ. Στανουάτος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἰω. Κ. Καρῆτας, Κλεφτόπουλο
τοῦ 21, Ἰω. Β. Ζησιμίδης.

ΛΙΜΝΗΣ: Ἑλληνικὴ Πόγγη, Ν. Γ. Ζαχα-
ρῆς, Ἑλληνικὴ Ἀκμή, Ἐδστ. Παλαιοδημοκόου.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ἄρ. Στανουάτου.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἀνδρ. Μυτιληνοῦ, Προσκ-
πῶν τοῦ Καθηγητόου.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ: Ἀτινὴ Νόξ.
ΝΕΟΥ ΦΑΘΜΟΥ: Ἄλεξ. Στανουάτος.
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἦρωα τῶν Βαλκανίων
ΠΑΤΡΩΝ: Πανεπιστήν Ἑλληνοπούλια, Σαπ-
καὶ ἄλλη. Θεοδόου, Ἀναστασία Μοσχάου,
Δημ. Βαροῦδης, Κ. Χ. Κάριος, Πατρινοπούλια,
Νίκος καὶ Νίκτα Βλ. Ἀναγνωστοῦλο.
ΠΕΡΙΦΡΑΞ: Ν. Π. Κατῆρησοῦ, Γ. Α. Πα-
τροῦδης, Ν. Γ. Πατρινοῦ, Τόφ. Χρυσοβέργης,
Σ. Π. Σατῆρησοῦ, Ἡλ. Ἰ. ἀμπίτης, Γ. Βασιλακοῦ.
ΠΥΡΡΟΥ: Νικ. Γ. Διαμαντοπούλου.
ΣΠΑΘΑΡΙΟΥ: Α. Α. Πατρινοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Γ. Μεταξοῦ, Χριστῆνα Ἰ. Κα-
κίνο, Ν. Μ. Πολέμης, Ἐλένη Σ. Ἀλαφοῦρον
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Ι. Καλλιῶρας.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἄδ. Ἡλ. Καρῆτης, Ἰω. Γ.
Χριστοπούλου, Γρ. Α. Λεωνάτου, Ἦρωα τῆς
Ἀλαῶνας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ρογγὴ Βαροπούλια, Κούλα Χ.
Φραγγῆ, Ἰ. Κασιάνης, Ἐδστ. Παλαιοδημοκόου,
ΧΥΟΣ; Κωνστ. Στ. Τσοῦρη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅταν τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἀπεθῶσαν αἱ,
τῆ; κληροῦδα καὶ ἐπιμερόσθησαν οἱ εἰς τὴν ἐπὶ
σφαιρῆ; **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Σ. ΣΤΑΥΡΟΠΗΡΑΚΟΥ**
ἐν Ἀθήνας, **ΕΥΘΥΜΙΟΣ Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ** ἐν
Βόλῳ, **ΗΛΙΑΣ Θ. ΒΕΝΙΖΟΠΟΥΛΟΣ** ἐν Καλα-
ματῆ καὶ **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΧΑΓΙΟΣ** ἐν Πά-
τρας, οἱ ὅσοι ἐνεργόσθησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ τῆς Μαρτίου καὶ παρακαλοῦνται νὰ μὲ
ἀποστείλουν τὰς διευθύνσεις τῶν.